

πολιτική, αρχαιολογία, τὰ πάντα θέλησε νὰ γνωρίσῃ, διότι τὰ πάντα εἰσέτι σχεδὸν ἡγνόνει. «Εἶμαι, ἔλεγεν ἀργότερον αὐτὸς ὁ ἴδιος, ὡς φυτὸν τι ἄγριον, ἡ αὐξησίς μου ἦν ἐγκαταλειμμένη εἰς τὴν ἐσωτερικὴν καὶ ψυχικὴν ὁρμὴν μου». Καὶ τὸ φυτὸν τοῦτο ἤρχισε μὲν νὰ ῥίπτῃ φύλλα πολλὰ καὶ ἀνοφελῇ, ἀλλ' ὁμῶς ἡ δύναμις του διετηρήθη τοῦλάχιστον ἀκαία καὶ θαψιλῆς παραδοκοῦσα νὰ παραγάγῃ τὸ μέλλον νὰ τὰ στέψῃ ἄνθος.

Ἐκ τοῦ πανεπιστημίου τούτου τῆς Ἀλλης, ἔνθα ἐσχηνάτιζε μετὰ πολλῆς τῆς βίας τὴν βραδείαν αὐτοῦ ἐκπαίδευσιν, ὁ Βίγγελμαν μετέβη εὐτυχῶς εἰς ἑτέραν τινὰ θέσιν ὅπου ἡδυνήθη νὰ τὴν ἀποπερατώσῃ ἀνετώτερον. Ὁ κόμης τοῦ Βουνὼ τῷ ἐνεπιστεύθη τὴν τήρησιν τῆς ὥραιας αὐτοῦ βιβλιοθήκης ἣν εἶχε συγκροτήσει ἐν τοῖς ἐν Næthelnitz κτήμασιν αὐτοῦ οὐ μακρὰν τῆς Δρέσδης. Ἐν τῇ εὐκαιρίᾳ δὲ ταύτῃ, ὁ Βίγγελμαν, κατασθέσας ἤδη ὀλίγον τὴν πρώτην τοῦ πνεύματος αὐτοῦ δύσιν, ἤρξατο νὰ κλίνῃ μᾶλλον τῶν ἄλλων ἐπιστημῶν εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν ὠραίων τεχνῶν. Ἡ γεινίασις τῆς πρωτεύουσας εἰς ἣν νὰ συχναίξῃ ὥφειλε ἐπενήργησεν καὶ ἑσπερεύσεν ἐπὶ πλεῖον τὴν ἀπόκασιν αὐτοῦ. Ἀφότου ἡ Δρέσδη εἶχεν ἰδεῖ τοὺς ἐκλέκτοράς της συγχωνεύοντας εἰς τὰς ἄλλας αὐτῶν κατακτήσεις τὸ τῆς Πολωνίας βασιλείον, ἐπληθε μνημείων μαρτυρούντων ἔτι καὶ νῦν τὰ πλούτη καὶ τὴν φιλοκάλειαν τῶν ἡγεμόνων αὐτῆς. Ἀσπασθέντες τὸν καθολικισμόν, τὸ τῶν νέων αὐτῶν ἐπικρατειῶν τῶν θρήσκειμα, οἱ ἡγεμόνες οὗτοι ἐστράφησαν πρὸς τὴν Ἰταλίαν· ἐφαίνοντο δὲ ὡς αἰτοῦντες τὴν ὑποστήριξιν αὐτῆς ὑπὲρ τῆς πολιτικῆς των, ἥτις τίποτε ὀλιγώτερον δὲν ἐπεδίωκε πρὸς νὰ συστήσῃ, ὅπισθεν τῆς Αὐστρίας, κράτος προσωρισμένον εἰς τὸ νὰ ἐπισπεύσῃ τὴν παρακμὴν αὐτῆς καὶ διαμερισθῇ τὰ λείψανά της. Ἐνῷ λοιπὸν περιέμενον ὅτι ἡ Ἰταλία ἤθελε τοῖς παράσχει τὴν βοήθειαν ἣς εἶχον ἀνάγκην, ἐκείνη τοῖς ἔστειλε τοὺς συρμούς της οἵτινες δὲν ἦσαν ἀκόμη φυσικοὶ, καὶ τὴν περὶ τοῦ καλοῦ αἰσθησίν της οὐκέτι καθαρεύουσιν. Ὁ δέκατος ἑβδόμος αἰὼν εἶχεν ἀρχίσῃ, ἐν τῇ Χερσονήσῳ, μετὰ τοῦ Μαδέρου, τοῦ Βορμίνι καὶ τοῦ Βερνίνι, ὅλας τὰς ἰδιοτροπίας τὰς ὁπίας πολλοὶ νομίζουσιν ἰδίᾳ τῆς Γαλλίας, καὶ αἵτινες ἐν Γαλλίᾳ ἔλαβον τὸ ὄνομα τῆς κυρίας Πομπαδοῦρ. Οἱ ἀλλόχοροι ἐκεῖνοι τρόποι τῶν οἰκοδομῶν μετέβησαν ἀπὸ Ῥώμης εἰς Δρέσδην πρὶν φθάσωσιν εἰς Παρίσιους. Καὶ δὲν βλέπει τις ἐπὶ τῶν ὀχθῶν τοῦ Ἐλβα εἰμὴ παλάτια πεφορτισμένα ἀνθέων, κρίκων, ὀδοντωτῶν, ὀνύχων, ἐξογκώματα ἐξ ὀστρεολίθων, τὰ ὁποῖα καθίστουσιν αὐτάς καὶ ἐξομοιοῦν πρὸς ὠρολόγια παλαιὰ ἐκ πορσελάνης· παλάτια ἰαπωνικὰ μὲ τὰς ὑψηφερεῖς στέγας των καὶ τὰς ἀσιατικὰς αὐτῶν καρυάτιδας· ναοὺς διαμαρτυρομένων μὲ τοὺς ἐπὶ κογχῶν γιγαντιαίων ἐρειδομένους θόλους των· ἐκκλησίας καθολικὰς ὧν ὅλοι οἱ τοῖχοι καὶ τὰ ἀγάλματα φαίνονται ἐν διηνεκῇ κινήσει, ὧν πᾶσαι αἱ γραμμαὶ στρέφονται, ὧν πᾶ-

σαι αἱ ἀψίδες κλῶνται. Πρῶτοι, ὁ Ραφαὴλ Μιέτς καὶ ὁ Βίγγελμαν, ἤρξαντο θαυμάζοντες τὰ μνημεῖα ταῦτα τὰ ὁποῖα ἡ Γερμανία, ἐν τῇ ἐγέρσει αὐτῆς, ἐλάμβανεν ὡς ἀποκατάστασιν τῶν ἀρχαίων μνημείων καὶ τῆς ἀρχαίας ἀρχιτεκτονικῆς.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΠΟΙΗΣΙΣ.

Τῇ εἰκοστῇ πέμπτῃ Μαρτίου ε. ε. ἐτελέσθη ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ ἐν μέσῳ μεγάλης συρροῆς ἀνδρῶν τε καὶ κυριῶν, ἡ βράβευσις τοῦ ἀριστεύσαντος μεταξὺ τῶν λοιπῶν ποιημάτων, ἐπιγραφομένου Ἀρματωλὸ καὶ Κλέπται. Καὶ εἰς τὴν περίστασιν ταύτην, ἀριστεύσασα, ὡς τὸ σύνθημα, ἔλαβε τὴν καλὴν λίπον δάφνην ἡ Μοῦσα τοῦ Κυρίου Ζαλοκώστα. Συγχαίροντες τὸν εὐγενῆ ποιητὴν τοῦ Μεσολογίου, τῆς Πρεβέζης καὶ τῶν Ἀρματωλῶν, χειροκροτοῦμεν ἐπὶ τῇ ἀποφάσει τῆς δικαστικῆς ἐπιτροπῆς διότι ἐκὼν ὥραία εἶναι ἡ δάφνη τῆς νίκης, εἰς μόναν μέτωπα προνομιοῦχα ἀρμόζει, καὶ τοιοῦτος ἐφάνη μέχρι τοῦ νῦν ὁ κύκλος οὗτος τῶν ἐθνικῶν πράξεων.

Γλυκεῖα φίλη τοῦ τρυφεροῦ φύλου ἡ Εὐτέρπη, συστέλλει τὰς ὀφρὺς πρὸς τὰς μυριονέκρους σκηνὰς τῶν πολέμων, καὶ αἰσθητικῇ μᾶλλον ὥς ἡ τοῦ Ραφαήλου γραφίς, εἰς ἐν μειδίαμα ἀρέσκειται συμπάθειᾳ ἢ εἰς ἐν δάκρυ ἀγγέλου λειποθυμοῦντος. Διὰ τοῦτο ἀφίνοντες ἐκ τοῦ ποιήματος τῶν Ἀρματωλῶν σκηνὰς τοσαύτας ἡρώισμου καὶ μανίας, ὑποδεικνύομεν εἰς τὰς ἀναγνωστρίας ἡμῶν εἰκόνα τινὰ περιπαθῆ καὶ ἀθῶαν, ὅπου νεάνις ὡς ἡ καρδία της δυστυχῆς, ἐντὸς ἐρήμου ναοῦ δεομένη, ὠχρὰ μαραίνεται ὡς ἡ ἐνώπιόν της εἰκὼν τῆς Παρθένου, ἐνῷ, κατὰ τινὰ ἀντίθεσιν γοητείας, κλαγγὴ ἀκούσται ὕπλων καὶ εἰς τὸ βῆθος παρατηρεῖς τῆς σκηνῆς Ἀρματωλῶν τινὰ ἥρεμα ἐπικρινόμενον καὶ θαίνοντα ἤδη πρὸς τὴν κόρην! Τί θέλει ἀρά γε ὁ μαχητὴς οὗτος; ὅποιοι λογισμοὶ τὸν ὠθοῦσι; τίνες οἱ πρῶτοι πρὸς τὴν νεάνίδα λόγοι του; . . . Ἀγνοοῦμεν, ἀλλ' ἡ εἰκὼν αὕτη μὰς ἀνακαλεῖ τοὺς μεσαιωνικοὺς χρόνους, ὅπου, πανταχοῦ σχεδόν, ἐν δάσος ἢ ναὸς ἔρημος, καὶ μία κόρη ὑπὸ γοργοῦ ἱππότου ἐκπληττομένη! Ἰδοὺ τὸ ὥραϊον τοῦτο τεμάχιον.

Τοῦ πύργου παραπλήσιον μονῆριον ἀγίου

Λαμπὰς φωτίζει πρὸ σεπτῆς εἰκόνης καιομένης
Καὶ κεῖται θήκη τις μικρὰ ἐκεῖ ζωγραφισμένη,
Φόρον αἰτοῦσα ταπεινὸν λιθάνου καὶ κηρίου.

Νεάνις κυανόστολος, ὀρθὴ πρὸ τῆς εἰκόνης

Τὰς χεῖρας κάτω συμπλεκεῖς ἀκίνητοῦσα τείνει

Καὶ τοῦ ἀγίου τὴν μορφήν προσβλέπει ἐπιμόνως

Καὶ δὲν ἐκτρέβει στεναγμὸν καὶ δάκρυον δὲν χύνει.

Ἄν καὶ δεσμώτης ἡ ψυχὴ, πρὸ ἱερῶν εἰκόνων
Ἰσως τὴν σάρκα λησμονεῖ καὶ πέτεται πρὸς ὕψη,
Ὅθεν ἐδῶ ἠθέλησεν ὁ πλάστης νὰ τὴν ῥίψῃ
Φόβων κ' ἐλπίδος παίγνιον, δούλῃν χαρᾶς καὶ
πόνων,

Ἰσως, εἰς ἔρημον ναὸν, εἰς τῆς νυκτὸς τὰ βάθη,
Πέρχιν πλανᾶται τῆς ζωῆς ὁ νοῦς ἐν κατανύξει,
Κ' ἐνῶ ἡ φύσις σιωπᾷ καὶ ἡρεμοῦν τὰ πάθη,
Ζητεῖ τὴν φοβερὰν ἀχλὺν τοῦ μνήματος ν' ἀ-
νοίξῃ

Τῆς νέας ὁμῶς ἡ ψυχὴ ἰκέτιδος ἀθλίας,
Οὐδ' εἰς τὸν οὐρανὸν πετᾷ οὐδ' τὴν γῆν ἐμμένει,
Ἀλλὰ πλανᾶται μεταξὺ, δεινῶς κυμαινομένη,
Εἰς πόθους ἐκδικήσεως εἰς σπαραγμοὺς καρδίας.
Τὸ ἔαρ τῆς τὸ εἰκοστὸν ἐμάρανεν ἡ λύπη
Καθὼς τὸ πνεῦμα τοῦ λιθοῦ τὸν νάρκισσον μα-
ραίνει,

Ἀλλ' ἔτι σώζονται ἄθροϊ τῆς καλλονῆς οἱ τύποι
Ἐφθάρη μόνον ἡ χροιά, ἡ χάρις διχρμένει,

Ὅπλων ἀκούεται κλαγγὴ καὶ θόρυβος βημάτων·
Εἰς τὸν ναὸν ἀρματωλὸς εἰσέρχεται αἰφνης γέρων,
Εὐθὺ καὶ ἀταπεινῶτον τὸ μέτωπόν του φέρων
Καὶ ἀνοικτὸν τὸ στήθος του τὸ λάσιον προτά-
των,

Ἐστάθη τῆς ἰκέτιδος ἐγγύς. Εἶναι ἀγρία
Ἡ προτομὴ δεικνύουσα παθῶν ἀνεμοζάλην
Καὶ κρέμαται ἡ κόμη του κατὰλευκος παχέια,
Ἰπὸ τὸν πῖλον μ' ἐλιγμοὺς ἀνοιγομένη πάλιν.

Γόνυτος ἔως ἡ λαβὴ τοῦ ξίφους καταβαίνει,
Τὴν ῥάχιν δὲ τοῦ μαχητοῦ ἡ ἀκὼκὴ ἐγγίζει.
Ὡς νεανίας εὐτονον τὸ σῶμά του στηρίζει,
Τὸ χρῶμα μόνον τῶν τριχῶν τὸ γῆράς του ἐμ-
φαίνει.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Περιγραφή τῆς κηδείας τοῦ Βασιλέως τῆς Λαχώρας.

Κατὰ τὴν νύκτα τῆς 28 Ἰουνίου 1839 ὁ βασι-
λεὺς τῆς Λαχώρας ἀπέδωκε τὸν τελευταῖον στε-
ναγμόν. Ἀπὸ τῆς 24 εὐρίσκετο εἰς κατὰστασιν ἀ-
γωνίας, τῆς τελευταίας πάλης τῆς ζωῆς κατὰ τοῦ
θανάτου, καὶ ἔκτοτε ἔτι τὸ σερᾶγιον διετέλει εἰς
κίνησιν. Πολλαὶ ἐκ τῶν γυναικῶν του ἐζήτησαν
τὴν τιμὴν νὰ ἀναβῶσιν ἐπὶ τῆς πυρᾶς· ἀλλ' αὕτη
ἡ εὐνοία ἀπεδόθη μόνον εἰς τέσσαρας νομίμους
βασιλίσσας καὶ ἐκ βασιλικοῦ αἵματος. Τινες πι-
στοὶ φύλακες τοῦ σεραγίου ἠθέλησαν ἐπίσης νὰ
πληρώσωσι μὲ τὴν ζωὴν τῶν τῶν εἰς τὸν βασιλέα
ἀπαιτούμενον φόρον τῆς ὑποταγῆς, καὶ ἐπὶ εὐ-
νοῦχοι ἔμειναν προαδελτοὶ τοῦ νὰ συμμεθεξῶσι
τῆς εὐνοίας ταύτης.

Εἰς ὀλίγην ἀπόστασιν τοῦ παλατιοῦ, εἰς τὸ μέ-

ρος τῆς παρατάξεως, τὴν 28, ἀπὸ τὰς ὡρὰς ὥρας
τῆς πρωῆς, ἐστήθη μεγαλοπρεπὴς πυρὰ ἐξ ἐρυ-
θροξύλου· ἐκεῖ μετηνέχθη τὸ σῶμα τοῦ βασιλέως
ἐν παρατάξει· μετὰ ταῦτα ἤρχοντο αἱ τέσσαρες
βασιλίσσαι, καὶ τέλος οἱ ἑπτὰ εὐνοῦχοι ἠκολούθη-
σαν μέχρι τῆς βάσεως τῆς πυρᾶς. Αἱ τέσσαρες βα-
σίλισσαι ἐτέθησαν ἀνὰ δύο ἐκ τῶν δύο πλευρῶν, ὁ
δὲ βασιλεὺς ἐτέθη ἐπὶ τῶν γονάτων τῶν. Πέριξ τῶν
βασιλισσῶν κατετάχθησαν οἱ εὐνοῦχοι, συνεπλή-
ρωσαν τὴν πυρὰν περικυκλώσαντες τὰ θύματα μέ-
τινας δαυλοὺς ἐξ ἐρυθροξύλου, εἰς τρόπον ὥστε ἡ-
τον ἀδύνατον νὰ διακριθῇ τις ἐξωθεν, ἐκτὸς τῶν κερ-
λῶν αἵτινες ὑπερεῖχον.

Ὅθοναι κατάβρεσκει ἐξ ἐλαίου, βουτύρου καὶ ῥη-
τινωδῶν ἀρωμάτων, ἐτέθησαν εἰς μεγάλην ποσό-
τητα εἰς τὸ ἔσωθεν τῆς πυρᾶς καὶ γύρω τῶν θυ-
μάτων. Ἀκολούθως ὁ μεγαλῆτερος υἱὸς τοῦ βα-
σιλέως ὁ πρίγγιψ Κοράκ-Σίγγ, ὅστις διεδέχθη τὸν
πατέρα του, ἐπλησίασε καὶ ἔθεσε τὸ πῦρ εἰς τινὰς
δάδας αἵτινες ὑπῆρχον εἰς τὸν θόλον τῆς πυρᾶς.
Ὁ πρίγγιψ καὶ ὅλοι οἱ αὐλικοὶ συνηθροίσθησαν
πολλὰ πλησίον· ἀναριθμητὰ στρατεύματα ἦσαν
εἰς τὰ πέριξ, καὶ πλήθος ἄπειρον συρρεύσαν παν-
ταχόθεν ἐθεᾶτο τὸ φρικτὸν τοῦτο θέαμα, ἔπει-
φημοῦν τὴν γεναιότητα τῶν ἐκουσίων τούτων θυ-
μάτων. Οὐδὲ μία βασιλίσσα, οὐδὲ εἷς τῶν εὐ-
νοῦχων ἐξέβαλε τὴν παραμικρὰν κραυγὴν. Εἶναι ἐ-
πίσης αξιοπαρατήρητον, ὅτι τὸ πῦρ διεδίδετο μὲ
ἀπίστευτον ταχύτητα εἰς τὰς ἐλαιώδεις καὶ ῥη-
τινώδεις ὕλας, διὸ ὑψώθη πάραυτα μεγάλη φλόξ με-
μιγμένη καπνῷ, ἥτις ἀσφυξίαις ταχέως τὰ θύ-
ματα ταῦτα τῆς βαρβαροτέρας προλήψεως.

Ἀφοῦ τὸ σῶμα τοῦ βασιλέως, τὰ τῶν βασι-
λισσῶν καὶ τῶν εὐνοῦχων ἅτινα τὸν συνώδευ-
σαν ἐπὶ τῆς πυρᾶς κατηναλώθησαν ἀπὸ τὰς φλό-
γας, ἐπροθυμοποιήθησαν νὰ συνάξωσι τὰ κόκκαλα
τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν ἐνδὲς ἐκάστου ἐξ αὐτῶν,
καὶ νὰ τὰ ἐγκλείσωσιν εἰς χρυσοῦφάντους σάκ-
κους, ἐντὸς τῶν ὁποίων εἶχον ἄνθη καὶ εὐωδίας.
Ἐν μεγαλοπρεπὲς φορεῖον ἐπικεκαλυμμένον μὲ χρυ-
σὸν καὶ κοσμημένον μὲ πολυτίμους λίθους, ἐδέχθη
τὸν ἐμπεριέχοντα τὰ βασιλικά· ὅστ' αὖ σάκκον. Εἰς
τέσσαρα ἄλλα, σχεδὸν ἐπίσης πλούσια, ἐτέθησαν τὰ
λείψανα τῶν τεσσάρων βασιλισσῶν· τέλος εἰς ἕκτον
φορεῖον ἐπικεκαλυμμένον μὲ ἄργυρον ἀπετέθη ὁ
σάκκος ὁ περιέχων τὰ ὅσ' αὖ τῶν ἑπτὰ δούλων.

Συνοδία ἐσχηματισμένη ἐκ δύο ἰλῶν λογχοφό-
ρων, ἐνδὲς συντάγματος τοῦ πεζικοῦ, δύο κανονο-
στοιχιῶν, τριῶν ἱερέων καὶ τινῶν ὑπηρετῶν ἐκ τοῦ
βασιλικοῦ οἴκου, διετάχθη νὰ ὑπάγῃ ἐν παρατάξει
ἵνα ἀποθέσῃ τὰ λείψανα ταῦτα εἰς τὸν Γάγγην,
ἱερὸν ποτάμιον τῶν Ἰνδῶν, ἐκεῖ ὅπου βρέχεται ἡ
ἀγία πόλις τῆς Ἀρδουάρδης.

Τὴν 2 Ἰουλίου, ἀπὸ τῆς πέμπτης ὥρας τῆς
πρωῆς, ὅλη ἡ αὐλὴ ἦτον παρούσα· ἡ συνοδία ἐ-
κίνησε, καὶ διήλθε τὴν πόλιν ἐν τῷ μέσῳ γραμ-
μῆς στρατιωτῶν ἐξ ὕλων τῶν ὕπλων, ἐκτεινο-